

Vagues: ¿No és trist...?

Quan un determinat sector d'allò que s'ha convingut a anomenar població activa exerceix el seu legítim dret a la vaga, se suposa que ho fa no per molestar, sinó perquè la seva situació laboral ha arribat fins a un punt en què continuar de la mateixa manera se li ha fet insostenible. Ara bé: és un fet que les vagues molesten perquè provoquen disfuncions en la societat. Això no es pot negar. Però és que, al meu entendre, és això en definitiva el que es pretén. La diferència és que aquest malestar que es genera és un mitjà i no un fi. I se suposa també que, quan un determinat sector es declara en vaga, el tipus d'enrenou que produeix es limita estrictament a l'àmbit de la seva activitat laboral. És a dir: si les gasolineres fan vaga, no es pot omplir el depòsit, si els controladors aeris fan vaga, no es pot anar amb avió i, si els empleats de Correus fan vaga, les cartes no arriben a la seua destinació. Com a resultat d'això, el públic es queixa perquè no pot anar amb cotxe, perquè ha de prendre l'opció del ferrocarril i pel retard de la correspondència, que són les conseqüències naturals de la manca d'aquests serveis.

Doncs bé: amb l'ensenyament, això no és així. Quan els docents d'aquest país —sobretot si es tracta dels d'EGB— es declaren en vaga, s'alcen de seguida veus irades i, lògicament, no vénen precisament del sector de població més directament afectat, que troba genial que els professors els donin uns dies de festa, sinó dels que pateixen la mobilització des d'un pla que, per molt que ens consti d'entendre, és més secundari: els pares. Fins aquí, tot és fàcilment explicable, atès que els infants, des de la seva òptica immadura, no mesuren prou les nefastes conseqüències que podria tenir per a la seva formació que el conflicte s'allargués. Es podria pensar, en canvi, que els pares, que han de ser assenyats i, per tant capaços de copsar el greuge ocasionat

als seus fills per la pèrdua de gaires jornades lectives, duran a terme una protesta lícita. I aquí és on aquest modest articulista comença a no entendre res, perquè la reivindicació gairebé unànime que es produeix per part de les famílies en aquests casos és que els ensenyants han de tornar a les aules urgentment perquè aquelles no tenen on deixar els nens. És a dir: que els seus fills perdin jornades de classe, amb el retard que això representarà en el seu procés d'aprenentatge, tant se val; que les reivindicacions no salarials dels professors, que, en definitiva, seran un benefici per a la qualitat de l'educació no quedin ateses és igual; que els docents estiguin ben remunerats i, per tant, se sentin a gust a la seva feina i tinguin ganes de fer-la bé és el menys important. El que cal és que aquests senyors i senyores que dia a dia es cremen les pestanyes tractant de desxifrar exercicis i exàmens, que aquests senyors i senyores que perden la veu mirant de fer més entenedor el que expliquen, que aquests senyors i senyores que han dedicat uns quants anys de la seva vida a formar-se per ensenyar i que en molts casos continuen dedicant-n'hi a costa de les seves hores de lleure, que aquests senyors i senyores que arriben a casa i continuen pensant en la feina per tal que aquests o aquells continguts de la classe de l'endemà quedin ben arrodonits, el que cal és —dic— que aquests senyors i senyores es limitin simplement a guardar-nos els nens... ¿No és trist pensar que, si es dediquessin a fer altres tipus de vaga com, per exemple, tenir els nens tot el sant dia al pati però sense fer classe (amb què no se'ls podria deduir del seu sou cap dia per vaga), les veus que s'alçarien serien molt més minoritàries, molt més tènues i, sobretot, en absolut al primer dia d'aturada sinó, potser, al cap de dues o tres setmanes...? ¿No és trist pertànyer a una societat que valora tan poc la feina que fan aquells que han de donar forma i contingut a la preparació dels nostres nens i nenes...? ¿Ara que es parla tant de crisi...? Al capdavall, potser és per tot això que, per molt que s'hi entestin, els professors no aconsegueixen tirar endavant les seves reivindicacions... Perquè la seva feina, la que veritablement és la seva feina ens importa ben poc. Reflexionem-hi una mica: ¿no és trist...?

Jordi Sedó i Solé

TV3 i la normativa comunicacional europea

La Comunitat Europea defensa en la seva normativa interna l'intercanvi cultural a través de la televisió entre els diferents països que la configuren. Aquesta és una normativa especialment perillosa per a l'estat francès on les minories nacionals es troben tan minoritzades que no tenen cap possibilitat d'aconseguir per elles mateixes uns mitjans de comunicació àudio-visuals propis. Tanmateix, en el cas basc i català, l'existència de televisions en la llengua pròpia és un fet, tot i que emeten des de l'altra banda de la frontera. Per aquest motiu, l'estat francès no deroga la seva normativa que prohibeix les emissions de televisions estrangeres a través d'ones hertzianes.

A la Catalunya Nord, concretament a Prada de Conflent, existeix una associació anomenada Onofre d'Alentorn que té com a finalitat la difusió de la llengua i la cultura catalanes. I aquest objectiu, francament difícil en aquelles terres, només es concreta si es garanteix l'arribada de TV3 i el Canal 33. De moment ja han aconseguit de la Comissió per les Comunitats una subvenció de 7.200 ecus per a contribuir a instal·lar un repetidor al Conflent, a la Roca Gelera. Només falta el permís de les autoritats franceses...

De fet, els francesos es troben en una molesta contradicció: s'omplen la boca d'europèisme però mantenen una normativa particular contrària a les directrius de la comunitat. Davant aquesta situació opten per la resistència passiva, és a dir, no mouen un dit per ajudar iniciatives com la recepció de TV3 o Euskal Telebista en el territori de la república però tampoc no obstaculitzen decididament el procés. Potser perquè no ignoren que en els territoris on arriben les emissions, l'audiència es francament baixa. Seria,

doncs, contraproductiu provocar enrenou per la qüestió. Semblantment actuen en el cas de les escoles catalanes.

Aquest fet contrasta amb els índexs d'audiència que TV3 havia aconseguit al País Valencià abans que la seva freqüència fos ocupada per la TVV. Segons unes dades divulgades per l'EGM, l'audiència de TV3 al País Valencià era de 252.071 persones el 1989, superior en percentatge i en xifres absolutes a la que tenia el Canal 33 al Principat en aquells moments. La situació; doncs, és ben diferent a la de la Catalunya Nord, cosa que explica que la reacció del govern espanyol hagi estat també força distinta de la del francès.

Tanmateix no es sobrer recordar un cop més que l'estat espanyol és també membre de la Comunitat Europea i que si bé no està obligat jurídicament a complir les seves directrius sí que ho està moralment, si més no mentre jugui a presentar-se com adalid de l'europèisme. De la mateixa manera, no és sobrer tampoc repetir que TV3 ha d'optar per convertir-se en una televisió amb continguts nacionals o per continuar sent un mitjà regional del Principat.

Santiago Cucurella